

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ
Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖ ΣΙΜΣΟΝ

Όταν ο κ. Μάγκο τραβούσε για το σταθμό, κάθε καλοκαίρι, ακολουθούμενος από την Καλή, σχεδόν σκακίτσια, γρηά, που έφερνε τη βαλίτσα του, οι κάτοικοι της μικρής πόλεως σκουπιούνταν με τόν άγκωνα και αντίλλαζαν λοβιά βλέμματα.

— Ό συμβολαιογράφος πηγαίνει να γλεντήση λίγο.
— Θα ξαναγυρίση πάλι με τη μύτη χαμένη μέσα στο γιακά του με το πρόσωπο κόκκινο σάν κοκκινωφόρι και με μάτια κλαυδάκια! Και έπειτα θα φορτώνη τους λογαριασμούς για να βγάλη τα έξοδα.

Όσο για τον κ. Μάγκο, αυτός έπερνε ένα υψος φαίδρο και χαμογελά ύσεν ένδεικτικά στους ανθρώπους τους άραδιασμένους στις πόρτες. Άλλά μόλις καθόταν στο βαγόνι, άφηνε τόν πυρετό να υπιδιώνη το πρόσωπό του και στα σταχτιά του μάτια να ζωγραφίζε-ται η αγωνία.

Οι τσάπες του εΐταν γεμάτεςέφημερίδες που τις ξεδίπλωνε για να διαβάση και να ξαναδιαβάση, με φρικιάσεις έλλειψης και φόβου ση-μειώματα ύπογραμμισμένα με μπλά μολύβι.

« Χθές, στη λέσχη, ό κ. Χ... έκαμε μπάγκο έξαιρετικά τυχερό στο μπακαρά, τούδωσος σέ τρεις ώρες, ένα έκατομμύριο φράγκων πε-ρίπου...».

Η άνάφεραν την πάλη ανάμεσα δυό περιφήμων παικτών που συνεζίστηκεν ολόκληρη τη νύχτα. Κάποτε μιλούσαν άκόμη για κα-νένα θαυμάσιο κόλπο που πλούτιζεν από τη μιά μέρα στην άλλη έναν ύποπτο παίκτη.

Ο κ. Μάγκο εΐταν νευρικός. Φυλλομετρούσος με ταραχή μικρά βιβλία, που με το ελάχιστον αντίτιμο τών νέπτες φράγκων, προσφέρουν χιλία μέσα ελάθεντα να κερδίσης στα χαρτιά.

Τρεμούταζε μόλις κανέναν περνούσος στόν διάδρομο, έμενε προ-σεκτικός μόλις ό χονδρός επιβάτης ό κοιμισμένος σέ μιά γωνία του βαγονιού μετακοιτιζόταν, καθώς χοροπηδοσεν ή ύμιαστοιχία.

Στην λουτρόπολη της μόδας που πηγαίνει γι' αυτό το σποκό κάθε χρόνο, τραβούσος για ένα προάστειο, μακριά από τη θάλασσα και τα μέγαρα, στεκόταν μπρός σένα παλιό σπίτι που δέν τιλο-φορούταν «ξενοδοχείο» άλλα «κατοικία».

Σωφφέρο ταξί έρχομένου από το Παρίσι, ένας ποδίατρος νέγρος και ένας χορευτής που, κάθε βράδυ έβραζεν ένα μεγαλοπρεπές σμόκιν, έτρωγαν αύτου σέ τραπέζια χωρίς τραπεζομάνδηλα, και κρατούσαν δωμάτια όπου μιά σπασμένη λεκάνη με λίγο όμμο αντί-καθιστόσος κάθε άνεση.

Μιλούσεν ό ένας στόν άλλο σένα άτέλειωτο θόρυβο, άνάμικτο με χτυπήματα πιάτων και το τράβηγμα της τρόμπας στην σάλη.

Μόνος, ό κ. Μάγκο δέν μιλούσος σέ κανένα, στη γωνιά του, με τις αλώνιες του έλπίδες και τις αλώνιες του άγωνίες.

Ποτέ δέν έπιγόμινε στην άκρογιαλιά όπου το θέαμα της κολλής κομψότητος και της πολυτέλειας έτάρσασε την άγρια του πεισιμονή ξεπλώνοντας στα μάτια του τέρψεις τις όποιες δέν ήμπορούσος να σκέπτεται παρά «έπειτα» δηλαδή όταν θά εΐταν πλούσιος, όταν ή τύχη που τούσος καιρό παρακαλούσος, σφένανε έμπρός του τέλος χρωσές μάρκες. Έν τφ μεταξύ ήθελε να είναι τόσο ήπιχος όσο και όταν έκαμεν ένα πωλητήριο ενός κομματιού γης σέ δυό χωρικούς. Δέν το κατάρθεσε. Στό πανδοχείο όπου οι σωφέρο έπιναν κρασί όσσο και μιλούσαν χωρίς να τελειώνωσεν, εΐνε το ύφος, με τη ρενδιότα του, κάποιου σκαστού ταμιά, ή κάποιου πράκτορα της άστυνομίας.

Την ήμερα δέν έβγαινε παρό μόνο για να περιπλανηθή στούς γειτονικούς δρόμους. Άλλά το βράδυ έβραζεν ένα παλιό ρούχο, στενό, και τριμμένο έβγαινεν όσα με την άγωνία στο βλέμμα και το χέρι στην τσέπη που εΐχε το πορτοφόλι του.

Οι μεγαλοπρεπείς δηπρέτες της λέσχης τόν έγγούζιαν. Περνού-σος γρήγορα, στρέφοντας το κεφάλι μπρός από την αΐθουσα που δέν νοΐσαν ένφ έπαιζεν ή όρχήστρα διάφορα κομμάτια. Περνούσος γρήγορα από παντού, σάν να τόν στενοχωρούσαν οι ύψηλές κολώ-

νας με τα χρωσμένα κιονόκρانا, τα μαρμαρόστρωτα δάπεδα, οι καθρέφτες που άντανακλούσαν τα φώτα τών πολυελαίων.
Σάν τα μικρά παιδιά που τρέχουν ανάμεσα δυό στοιχών συμ-μαθητών όπλιωμένων με βέγγες και δέν σηκώνουν το κεφάλι παρά στην άκρη της διπλής γραμμής, ό κ. Μάγκο δέν άνέπνευε παρά σάν έφθανε στην αΐθουσα του παιγνιδιού όπου τρυγνυνούσος πολλήν ώρα γύρω στα τραπέζια προτού βάλη καμιά μάρκα.

Τέσσερες πέντε φορές έβραζε με τα χαρακτηριστικά άλλοιωμένα, τα δόντια σφιγμένα. Συγκρατούσος ένα θραυχόν άναστεναγμό σάν κανένα λυγμό και έφευγε πιο σκυθρωπός, πιο στεγνός, σφιγμένος μέσα στο στενό του ρούχο.

Όμως, ένα βράδυ, έκείνου που τούσος καιρό περιμενεν ό κ. Μάγκο ήθε. Άντι ή μάρκα του να πέση στο βάραθρο, τούδωσεν ένα σαρκό λαμπερό και ήχηρό νομισμάτιο.

Με τρεμάμενα δάχτυλα, με ολόκληρο το εΐνε του κλονιζόμενον από παρατεταμένες φοικιάσεις, ό κ. Μάγκο έπαιζε τέλος! Έξησε την περιφέρη στιγμή όπως την έξησε τούσος φορές στόν ύπνο του. Έκαμε κινήσεις μηχανικές, χωρίς να σκέφτεται, σχεδόν χωρίς να το ξέυνη, έφερνε κοντά του τις μάρκες που ό δικός τους μεγάλωνε, ένθ δέν έβλεπε γύρω του άλλο από σκιές συγκεχυμένες και δέν άκουεν άλλο από έναν άόριστον ψύθρον. Έπειτα τά πήρεν όλα, έκατοστάδες χρωσές μάρκες, γονάτιος για να μαζέψη μιά κάτω από το πόδι μιάς παίκτριας και πήγε να μετρήση την περιουσία του στο ταμείο. Του έδωσαν τρεις δεμίδες έκατόν χιλιάδων φράγκων και μικρά χαρτονομίσματα που τά έχωσος στις τσέπες του. Έΐχεν άπο-φασίση να μείνη στη λέσχη, την ήμεραν που θά συνέβαινε το γεγο-νός αυτό, για να πη σαμπάνια, να διασκεδάση, να γελάση, μ'ένα ξεσπασμα γερό χαράς. Άλλά παρατήρησε με τρέμο την αΐθουσα που χόρευαν, βγήκε με βιαστικά βήματα, έτρέςε κατά μήκος τών σκοτεινών δρόμων.

Έκαμε μεγάλους γύρους γιατί φοβόταν τους περαστικούς και δίτσος να πη σέ κανένα άστυφύλακα να τόν συνοδεύση. Φοβόταν και αύτόν τόν άστυφύλακα!

Προτού μνη στο πανδοχείο, περιμενε να πάγουν το ποτι και οι τελευταίοι ένοικοι του ύσγειου, έβραλεν όλο του το χρέμα στην δεξιά του τσέπη και μη άρπινοντας να φανείται παρά ή άριστερή από τόν πανδοχέα, πέρασος χαμογελώντας ήπνολα.

Για πρώτη φορά, παρατήρησε πως ή πόρτα του δωματιού του δέν εΐχε σύρτη από μέσα. Μιά άπλή κλειδωνιά, ή ίδια τσας με τών άλλων δωματιών.

Ο Μάγκο έμεινε έκπληκτος. Τράβηξε το κρεβάτι του κοντά στην πόρτα, έχωσος τα χαρτονομίσματα κάτω από το στρώμα, έψαξε την καθρέφτινα ντουλάπα πριν κοιμηθή. Ένα μεγάλο περιότροφο με μύλο εΐταν πάνω στο τραπέζι που ήμπορούσος να το πάρη άλώνοντας το χέρι. Τούσος τρεις τέσσερες φορές για να βεβαι-ωθή πως το όπλο δέν εΐταν πολύ μακριά.

Το μέτωπό του εΐταν κούδρω. Κοιμήθηκε. Η μάλλον βαρύς λήθαργος τόν κυριεύσος, που τόν έκαμε νάνδινα άδυνάμους όργχους. Άργότερα, καθώς μιά φωτεινή γραμμή σερνόμενη στο δωμάτιο άνήγγελλε το έμη-ρωμα ό Μάγκο νό-μιος πως άκουσε τριγμούς. Άνασπώ-θηκε τότε στο κρεβ-βάτι του, κούταξε μπρός του κι άντί-κρυσος μέσα στο μισοσκόταδο μιά σιλουέτα μπρός του. Μάτια πυρε-τώδη τόν παρατή-ρούσαν, κόρες μα-τιών σταχτιές, πα-ρόμοιες με τρελλού.

Άρπαξε το πι-

Εΐχε δη μέσ' στόν καθρέφτη τόν έαυτό του...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ρεστωράν χωρίς ύπηρετές

Από τα άμερικανικά εστιάτορία άρχισαν να χάνονται σιγά σιγά οι ύπηρετές, αντικαθιστάμενοι διά της έξης μηχανικής έργασίας: Η αίθουσα του εστιάτοριου έχει πολλά μικρά τραπέζια ύφθμημένα. Τό καθένα άπ' αυτά συγκοινωνεί με τό μαγειρείον άπ' εύθείας με μία σιδηροδρομική γραμμή πού κοιάζει με τίς γραμμές τών μεγάλων σιδηροδρόμων, αλλά φυσικά πολύ πιο μικρές. Σε κάθε τραπέζι ύπάρχουν άνωμα δ' άφωρα κουμπιά ηλεκτρικάκι σε κάθε κουμπί τό όνομα ενός φαγητού ή ενός ποτού. Διαλέγει κανείς τό φαγητό ή τό ποτό πού θέλει και πιέζει τό κουμπί πού έχουν τό όνομα αύτών διά τών όποίων μεταβιβάζονται οι διαταγές στό μαγειρείον. Σε λίγο πάλι—μερίδες κυλιόμενα επί τών μικρών σιδηρών γραμμών φέρουν τά παραγγελμένα φαγητά και τών λογοριασμό δ' όποιος έξοφλείται ύπό του ταμιού στή έξοδο του ρεστωράν.

Τό γυάλισμα τών παπουτσιών

Ο καθένας βεβαίως έχει παρατηρήσει ότι ή ύλη με την όποία γυαλίζουμε τά παπούτσια μας είναι όλοιαή ματρία πού δε λέρναι καθόλου. Αλλά άφού άνωλήθη αύτή στό παπούτσι και τριβή γοργά με την ψήκτρα τό γάνει τά λάμπει σάν καθρέφτης.

Πού είνε ή αίτια του παραδόξου αύτού φαινομένου; ο ήλεκτροσμός.

Και τί είνε αυτό πού άποστράγγει;

Διαμάντια!

Όσον άστέρο και άν φαίνεται τό πράγμα, είνε όμως άληθέςτατο. Τό διαμάντι δέν είνε τίποτε άλλο παρά κρυσθόνο κρυσταλλώμενο τό δε κυριότερον στοιχείον της άλοιαής τών ύπερμετάλλων είνε έπίσης κρυσθόνο ύπό μορφή κ α π ν ι α ε.

Διά τίς προστριβές της ψήκτρας άπ' του δ'έματός παράγει ήλεκτροσμός, πού έχει την ιδιότητα ν' άποκρυσταλλώνη τό κρυσθόνο. Έτσι τό γυάλισμα παπούτσι καλόνεται με άμικρα μικροσκοπικά διαμάντια και γι' αυτό λάμπει.

Άς πρηγορηθώσιν λοιπόν όσοι δε φορούν διαμάντια, οδτε στό δάκτυλα, οδτε στό στήθος όδοι κα' άν είνε φτωχά, με μία δραστική μόνο πού δίνουντός λούστρο ήστό σπιλωτικήρι μμπορούν νά κάνουν τό παπούτσια τους άδαμαντοκόλλητα!

Τό ροχαλιτό

Τό ροχαλιτό δέν είνε τίποτε άλλο παρά ο ήχος πού παράγεται κομμάτι φορά στόν ύπνο έξ είτίας κάποιας δονήσιος του ύπερποιο ιστίου, πού γίνεται ένω δ' άέρας περνάει κατά την είσπνή τό στόμα και τόν ισθμό του λαιμού γιά νά εισόδησιν κατόπιιν στους πνεύμονες. Τό ροχαλιτό παράγεται λοιπόν καθ' όλοκληρήν στήν είσπνή του λαιμού και στήν μύτη κατά την ώρα της είσπνήσιος σνήσιος, και σπαινωμένον κατά την έκπνήσιν.

Ροχαλίζει γενικός κάθε κοιμώμενος με τό στόμα άνοιχτό. Γιά τούτο πρέπει νά καταπολεμήσουμε τίς παθήσεις ένέστιες οι όποιες αναγκάζουν τόν ροχαλιτόνα νά κοιμάται με στόμα άνοιχτό, άν θέλωμε νά τόν άπαλλάξουμε της όχλησιος μουσιχις του.

Τό δυνατό σανάκι προκαλεί τό ροχαλιτό. Πράγματι εάν ή μύτη είνε έντελώς φραγμένη, ο άερας σπαινωτός νά έχη τό στόμα άνοιχτό γιά νά άναπνεύη όποτε μπαίνοντας δ' άέρας από τό στόμα του την ώρα πού κοιμάται ταραξεί τό ύπερποιο ιστίον και προκαλείται τό ροχαλιτό.

στόλι του και χωρίς νά σκεπώθει χωρίς και νά τολμήσιν νά σκεπώση τόν άνθρωπο πού εΐταν εκεί, έπυροβόλησε, έπυροβόλησε και πάλι!...

Εΐταν τριγυρισμένος από βοητό, ο ίδρωτας πού έτρεχεν από τό μέτωπό του τόν έμπόδιζε νά σηκώσιν τό βλέφαρά του.

Έξακολούθησε νά πυροβολή, ως όπου ο μύλος του περιστρόφου άδειασεν από σφαίρες, και τότε τράβηξε μπρός με τό κεφάλι σκεπτό, σφολιάζοντας.

Οι άνθρωποι πού έτρεξαν στίς φωνές του, τόν βοήκιν σπαινωμένο μπρός στήν ντουλάπα, με τό πρόσωπο κατακομματιασμένο από σπαινωτά τών γυαλιών του καθρέφτη του έπίπλου. Εχε δει έκει μέσα τόν ίδιο τόν έαυτό και τόν πηρε γιά κλέφτη. Άφθονο αίμα έτρεχε από τές πληγές του, ρόγγιτι άγωνιάς έβγαίναν άπ' τό στόμα του.

Ξαψύχως μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα σφολιάζοντας:

— Τά λεφτά μου! Κλέφτη! Κλέφτη!...

Τζώρτζ Σίμσον

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΜΙΟΣ

Του ARMAND DAVOT

Κάθε φορά πού κυτάζω με άμλετία έχομαι στο νου μου ή καρμιόλα κ' άνατριχίότα! Και νά πώσ μου σνήβη ούτό.

Τήν άνοιξη του 1877 εΐχα τελώσιον τίς σπουδές μου γινδιχηγός κ' έπήγα στήν Τολούζα ν' άλλάζω άέρα και νά συχρήσω νους μου. Νόμισα με κάμαρα με έπιπλα. Ένα πρωί γινδιησαν στο παράθυρο μου και με φωνάζανε. Ήταν ο φίλος μου Ροβέρτος Μ. Λογαγός του Ισπικού στή Τουλούζα. Βαβυλλόσης με τό σπαθί μου χέρι όδηγοσε ένα ούλαμόν πού βρόδιζε πρήφανα και λυπημένα.

— Σήμερα ή καρμιόλα θα κόψη τόν Έσκουριμπέ και τόν Λασέρ, μου έλεον ο φίλος μου. Έρχομαι και σ' νά δής; Διετύχθη ο δνός μου ούλαμός νά συνοδώνη τό άμάξι τών δύο καταδικασμένων. Ο καιρός είνε λαμπρός, έλα λοιπόν.

Ο φίλος μου χωρίς νά περιμείνη την άπάντη ή μου κείτονος τό άλογο του και έφυγε σάν άστραπή. Η έκτέλεση θα γινότανε στόν τόπο του κακουργήματος, ο' ένα χωριούκι λίγο έξω άπ' ή Τουλούζη, στή όχθη του ποταμού Γκρόνον. Ώστερα από μιάν ώρα έβθασα στόν τόπο πού ήταν στήμένη ή καρμιόλα, σοντά σε μία άγιοκερασιά. Εχε μακρυτή εκεί άρκετός κόσμος, ο δε φίλος μου Ροβέρτος κάπνιζε άλλεπάλληλα τσιγάρα.

Απεφάσινα νά έπιανερω τό χοριό γιά νά περάσω εν τώ μεταξύ ή ώρα. Μονάχα ένα ξενι άρχισον ύπηρεσε στο χοριό κ' αυτό γεμάτο κόσμο. Δεν ύπηρεσε οδτε με άθαι γιά νά καθίσω. Έτοιμαζόμενα νά φύγω όταν ή γυναικία του Ξενοδόχου μου έλεε μυστικά νά περάσω στο πρώτο κάτομα σε μία κάμαρα.

— Έκει θα βρής κυρίως καθός πρέπει, μου έλεε.

Στήν κάμαρα αύτή βρήκα τέσσερας κυρίως καθισμένους σένα τραπέζι κιατόνα άρχισε με περίεργη όμλετίτα με λαδί. Άν' τους τέσσερας κυρίους οι τρεις ήσαν με σακκάκια μαύρα και ο τέτατος σωστός τζέντλεμαν, ήλικιωμένος με ρεντιγκότα και ψηλό καπέλο. Φαινότανε γλυκός, συμπαθητικός και με προσκάλεισε νά τούς κάμω συντροφιά. Μοι πρόσφερε ένα κομμάτι όμλετίτα με τόση εύγένεια πού δέν μπόρσα ν' άρνθώδ.

Τό γεύμα ήταν πολή εύχίριστο, ο άδωνιστος κύριος φαινότανε σπουδασμένος και μολιγες πώσ γράφει και στίχους! Σιγά σιγά με τό εύχάριστο φραγόνει και την κουβέντα έξέχασα την λιπρή άφροσύ ή πού με έκαμε νά ξυνησθω τόσο ποάι.

Η καρμιόνα της εκκλησιος άρχίλασε έξαφνα νά σημαίνον πένθιμα, με τό καλό κοκινέλι πού ροφούσαμε, μής έκοφτε την λύπη. Στόν κόσμο όμως αύτό ή εύχάριστος στιγμές είνε όλιγοστιμμες και σε λιγάκι ο ήχος σπνδύθηκε, φέροσε τό άψηλό καπέλο του, έλεγε κάτι στο αύτι ένος νέου άπό τους τρεις και σηκαθήκανε άμέσως και φύγανε. Πριν φύγουν μου σπρίξανε τό χέρι κ' ο γέρος μου έλεε με συγχίνοι.

— Έλλάξω, άγαπητέ μου Κύριε, πός θα ξαναταμώσουμε σε έλιανά.

— Νά τό άμάξι τών καταδικών, μου έλεον σε λίγο ο Ξενοδόχος, σκουπιζόντας τόν ιδρωτά του. Πραγματικώς τό άμάξι περνούσε κάτω από τό παράθυρο την στιγμή αύτή.

Βλέποντας τους καταδικούς συγχινηθήκα υπερβελικά κ' άρχισα νά συλλογίζομαι άν πρέπει νά πάω νά δω τέτιο φρικτό θέαμα. Μά ή περιέργεια ύπερλόχεσε και σε δυδ λεπτά ήμουον κοντά στή καρμιόλα, και στο φίλο μου Ροβέρτο, πού στεκότανε κυβαλλόχης μπροστά στους στρατιώτας κατακίτριους σάν πεθαμένους!

Ο πρώτος άπ' τους καταδικούς πού νά τρέβηκε άπ' τ' άμάξι πέθανε με πολή κουράγιο, βρόδιος με γερό βήμα στή φρικτή καρμιόλα. Εΐχα τό μούτρο του κάτω άπ' τό μαχαίρι και δέν θα έξέχασα ποτέ τη τρομερή έκφρασιον τών ματιών του!

Σε λιγάκι τό μαχαίρι άνέβηκε γιά νά κατρή και νά κόψη τό κεφάλι και το δεύτερον καταδικών. Τό μάτια μου άβλεπα πένσε την στιγμή αύτή πάλιν στο δόμο πού άναβροναταίβαζε τό μαχαίρι. Στεκότανε άκίνητος με τό δάκτυλο μου μπρηνόμο της καρμιόλας Μ' έλις τόν άνιχνύσασα κηρός ιδρωτας μ' έλασε. Αυτός μ' εΐχε δει είσιος κ' εΐχε τό μάτια του νος φαιμένα ένάνω μου. Έπάσχα και δέν περιμένα νά κόψη τόν δεύτερο καουδογιο, με πέρασα σάν άστραπή άνάμεσα άπ' τους στρατιώτες και τόν κόσμο πού έφυγα πρός τόν κάμπο. Ο δημιος, ναι, ναι, ο δημιος δέν ήταν άλλος παρά ο δημοτράπεζός μου στο Ξενοδόχειο, ο άνέρσπος πού μούδασε μεξέ από την όμλετίτα του. Έφραξα!

Περαπούσια πολή ώρα σάν τελλός έβλεπα άκόμα σάν φάντασμα την τρομερή μορφή και τη σκληρή ματιά του δημίου. Άνουνα είσιος τά λόγια πού μοιπε άποκαχρετώντας με στο Ξενοδόχειο; «Έλλάξω, άγαπητέ μου Κύριε, ν' άνταμώσουμε σε λιγάκι!»

Ο Θεός όμως νά μη τό δώση αύτό...

Armand Davot

